

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **L. J.**, bytem Brno,, zastoupeného JUDr. Marošem Matiaško, LL.M., advokátem se sídlem advokátní kanceláře Rumunská 28, 120 00 Praha 2 proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2013, č.j. MPSV-UM/15930/13/4S-JMK, sp.zn. SZ/2324/2013/4S-JMK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17.10.2013, č.j. MPSV-UM/15930/13/4S-JMK, sp. zn. SZ/2324/2013/4S-JMK, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 2.600 Kč k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., advokáta se sídlem advokátní kanceláře Rumunská 28, 120 00 Praha do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 23.1.2012 uplatnil žádost o doplatek na bydlení u Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Brně (dále jen „úřad práce“), současně úřadu práce doložil nájemní smlouvu, jejímž předmětem je **užívání bytu v suterénu bytového**

domu na adrese Prostor na adrese, který žalobce k bydlení užívá, tvoří ucelenou jednotku, která je schopna samostatně plnit funkci bydlení. Žalobce má k dispozici jednu obytnou místnost s kuchyňským koutem. Místnost je dostatečně osvětlena velkým oknem a samostatně vytápěna s možností regulace vnitřní teploty. K obytné místnosti náleží samostatná toaleta a samostatná koupelna. Žalobce fakticky a dlouhodobě užívá tyto prostory k bydlení na základě nájemní smlouvy, má zde hlášen také trvalý pobyt a jinou možnost bydlení nemá. Doplatek na bydlení byl žalobci přiznán a vyplácen až do února 2013. K tomuto dni úřad práce odňal žalobci doplatek na bydlení, neboť prostor, který užívá, **není podle rozhodnutí stavebního úřadu zkolaudován jako byt**. Proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 6.8.2013, č.j.: MPSV ÚP/4396170/13/HMN, kterým byl žalobci odňat doplatek na bydlení od 1.2.2013, podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání.

Dne 17.10.2013 Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, potvrdilo shora uvedené rozhodnutí prvostupňového orgánu.

S uvedeným rozhodnutím žalovaného žalobce nesouhlasí z důvodu nezákonnosti v celém rozsahu, neboť jím byla porušena jeho práva a domáhá se proto, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno.

V žalobě dále uváděl, že je osobou v tíživé sociální situaci a bez pomoci státem garantovaného sociálního systému mu hrozí bezdomovectví, resp. sociální vyloučení. Z právního hlediska je stěžejní v tomto případě otázka vymezení pojmu „byt“ pro účely dávky pomoci v hmotné nouzi podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Žalobce má zato, že jde i o problém základních lidských práv a svobod, proto se v žalobě věnuje i ústavně právní argumentaci, na kterou navazuje pojednáním o účelu dávky pomoci v hmotné nouzi a v poslední části se žalobce věnuje i otázce možného alternativního řešení situace prostřednictvím výkladu naplnění podmínky „jiné než nájemní formy bydlení“ podle zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Podpora zajištění důstojného bydlení jako otázka základních lidských práv.

Žalobce má za to, že jeho případ je primárně otázkou ochrany základních lidských práv a svobod, konkrétně otázka naplnění závazků vyplývajících z tzv. sociálních práv, resp. práva na bydlení. Již podle čl. 25 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv z roku 1948 „*Každý má právo na takovou životní úroveň, která by byla s to zajistit jeho zdraví a blahobyt jeho rodiny, počítají s to zejména výživu, šatstvo, byt lékařskou péči, jakož i nezbytná sociální opatření ...*“. Toto ustanovení našlo odraz v čl. 11 odst. 1 věta první Paktu OSN o hospodářských, sociálních a kulturních právech, podle kterého „*státy, smluvní strany Paktu, uznávají právo každého jednotlivce na přiměřenou životní úroveň pro něj a jeho rodinu, zahrnující v to dostatečnou výživu, šatstvo, byt a na neustálé zlepšování životních podmínek*“.

Konkrétní závazky vyplývající státům, včetně ČR byly blíže rozpracovány Výborem OSN pro hospodářská, sociální a kulturní práva ve Všeobecném vyjádření č. 4 z roku 1991. Výbor OSN v této souvislosti uvedl, že právo na náležité bydlení se vztahuje na každého, na jednotlivce i rodiny. Pro případ žalobce je důležité, že Výbor OSN se dotkl i otázky interpretace práva na bydlení. V tomto směru konkrétně uvedl, že „*právo na bydlení by nemělo být interpretováno úzce nebo restriktivně, např. tak, že přístřeší znamená jenom střecha nad hlavou nebo přístřeším se rozumí výlučně nějaká komodita. Právo na bydlení by mělo být spíše chápáno jako právo žít někde v bezpečí, míru a důstojnosti. Takové vymezení je vhodné alespoň ze dvou důvodů. Za 1) právo na bydlení je integrálně spjato s jinými lidskými právy a základními principy, na kterých je Pakt vybudován ... 2) odkaz na byt v čl.*

11 odst. 1 Paktu nesmí být chápán jako pouhý odkaz na bydlení, ale jako odkaz na náležité bydlení ...“. Právo na bydlení velmi úzce souvisí s právem na sociální zabezpečení, které je upraveno v čl. 9 Paktu. Jedním z aspektů práva na bydlení je totiž finanční dostupnost, což předpokládá mimo jiné i dostupnost systému sociálního zabezpečení, který náležitě reaguje na sociální rizika, přičemž Výbor OSN zdůraznil, že „sociální zabezpečení by mělo být považováno za společenské dobro a ne za pouhý nástroj ekonomické a finanční politiky“.

Žalobce má za to, že výše uvedené lidskoprávní východiska by měly najít svůj odraz v tom, jak správní orgány přistupují k otázce naplňování práva na bydlení a práva na sociální zabezpečení v rámci diskrece v případě rozhodování o dávkách systému sociální podpory a pomoci v hmotné nouzi. Zároveň žalobce argumentuje, že tato východiska jsou relevantní při posuzování jeho případu prismatem práva na sociální zabezpečení podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod.

Účel doplatku na bydlení v systému pomoci v hmotné nouzi.

Důstojné bydlení nachází ve státním systému podpory a pomoci osobám v tíživé sociální situaci odraz ve dvou konkrétních dávkách: i) doplatek na bydlení podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, a ii) příspěvek na bydlení podle zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi.

Smyslem obou dávek je podpořit rodiny či jednotlivce v tom, aby si dokázali zajistit a udržet lidsky důstojné bydlení. Podle důvodové zprávy k zákonu o státní sociální podpoře, „*státní sociální podpora se stává výrazem sociálního rozdělení mezi nepotřebnými a potřebnými a projevem státem organizované solidarity*“. Podle NSS je účelem příspěvku na bydlení primárně poskytnout finanční pomoc na úhradu nákladů na bydlení. Podle důvodové zprávy k zákonu o pomoci v hmotné nouzi je účelem vytvořit systém dávek, které budou „*sloužit k zajištění základních životních podmínek*“, přičemž součástí těchto podmínek je i bydlení a účelem doplatku na bydlení je „*po dobu nezbytně nutnou zajistit osobě, aby mohla krýt své náklady na bydlení tak, aby jí z jejích příjmů zbyly prostředky na živobytí*“.

Podle názoru žalobce doplatek na bydlení tvoří integrální součást systému pomoci v hmotné nouzi a doplňuje zejména příspěvek na živobytí tak, aby sociálně slabá rodina nebo jednotlivec měli důstojné životní podmínky, včetně důstojného bydlení. Prostřednictvím poskytování doplatku na bydlení dochází k realizaci tzv. práva na bydlení. Právo na bydlení sice není explicitně vyjádřeno v Listině základních práv a svobod, to však neznamená, že nejde o ústavně zaručené právo. Právo na bydlení lze dovodit z ustanovení čl. § 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které říká, že každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. **Bydlení je bezesporu třeba vnímat jako základní životní podmínku. Pomoc v tomto směru je zajištěna prostřednictvím poskytování doplatku na bydlení a příspěvku na bydlení, který je primárně dávkou určenou k úhradě nákladů na bydlení.**

Problém definice bytu.

Vymezení pojmu byt podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.

Zákon o pomoci v hmotné nouzi, který stanoví hmotněprávní podmínky nároku na doplatek na bydlení, nedefinuje pojem bytu pro účely doplatku na bydlení. Pojem bytu vymezuje zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Předmětem právní úpravy zákona o životním a existenčním minimu je ovšem způsob posouzení, zda příjmy

osob dosahují částek životního minima (minimální hranice peněžních příjmů fyzických osob k zajištění výživy a ostatních základních životních potřeb) nebo existenčního minima (minimální hranice příjmů osob k „přežití“). Výslovně je v zákoně o životním a existenčním minimu určeno, že poskytování pomoci k zajištění úhrady nezbytných nákladů na bydlení stanoví zvláštní právní předpisy, kterými jsou zákon o pomoci v hmotné nouzi a zákon o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Zákon o životním a existenčním minimu navíc definuje byt pouze pro účely stanovení okruhu společně posuzovaných osob pro účely příspěvku na živobytí.

Pro účely doplatku na bydlení určuje zákon o pomoci v hmotné nouzi okruh společně posuzovaných osob speciálně, a to prostřednictvím odkazu na stanovení okruhu společně posuzovaných osob u příspěvku na bydlení. Pouze pro výše zmíněné účely zákon o životním a existenčním minimu definuje v ust. § 4 odst. 2 byt jako soubor místností, popř. jednotlivou místnost, který podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Rozhodnutím stavebního úřadu se v daném případě rozumí jakýkoli doklad, z něhož je zřejmé, že jde o byt (soubor místností, jednotlivá místnost) určený k bydlení. Nemusí se tak jednat vždy např. o kolaudační rozhodnutí.

Žalobce se domnívá, že úmyslem zákonodárce bylo v daném případě pravděpodobně předcházet situacím účelového prohlášení, že de facto v jednom prostoru užívají spoližijící osoby již další bytovou jednotku, proto je není možné posuzovat společně. S přihlédnutím k předmětu právní úpravy zákona o životním a existenčním minimu však nelze vysledovat úmysl zákonodárce zavést obecně platnou definici pojmu bytu pro účely dávek na bydlení.

Přestože je nezbytné při absenci definice pojmu bytu v obou zákonech upravujících dávky na bydlení nahlédnout do právní úpravy nejbližší, kterou je zákon o životním a existenčním minimu, je namístě mít na zřeteli, že uvedená definice bytu slouží zejména pro stanovení okruhu společně posuzovaných osob u příspěvku na živobytí, bez dalšího tak nelze pro účely dávek na bydlení využít. Je třeba vzít v potaz rovněž požadavek na jednotu a vnitřní bezrozpornost právního řádu. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 26.10.2005, sp.zn.: 2Afs 81/2004-54 *„Právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích“*. ***Žalobce je přesvědčen, že mechanická aplikace § 4 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu bez přihlédnutí k vazbám na další právní odvětví, zejména k úpravě nájmu bytů v zákoně č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku a bez zohlednění účelu dávky, je neúměrně zužující interpretací práva, která je v rozporu s výše uvedenými principy.***

Definice bytu pro účely dávky podle Nejvyššího správního soudu.

Správní orgány svoje rozhodnutí vybudovaly na výkladu pojmu byt s odkazem na stavebně-právní předpisy. Tento postup kritizoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6.10.2010, č.j. 3Ads 23/2010-98. Nejvyšší správní soud odmítl restriktivní interpretaci pojmu byt pro účely státní sociální podpory prostřednictvím stavebně-právních předpisů a předpisů o vlastnictví bytu, neboť tyto definice bytu není možné na oblast státní sociální podpory mechanicky vztáhnout, má-li být zachován účel příspěvku na bydlení, kterým je primárně poskytnout finanční pomoc na úhradu nákladů na bydlení.

Nejvyšší správní soud vymezil pojem bytu pro účely příspěvku na bydlení prostřednictvím následujících kritérií. Jedním z pojmových znaků bytu pro účely příspěvku na bydlení je skutečnost, že se jedná o určitou ucelenou jednotku schopnou plnit samostatně

funkci bydlení. Pro určení toho, co je bytem v režimu zákona o státní sociální podpoře, je podstatný i faktický stav užívání ucelené jednotky schopné plnit samostatné funkce bydlení. Je třeba zohlednit též to, zda má osoba v bytě trvalý pobyt, zda má jinou možnost bydlení atd. Nejvyšší správní soud se zabýval definicí pojmu byt v rámci doplatku na bydlení podle zákona č. 117/1995 Sb., nicméně účel doplatku na bydlení je totožný s účelem příspěvku na bydlení, tj. smyslem je podpořit rodiny či jednotlivce v tom, aby si dokázali zajistit a udržet lidsky důstojné bydlení. Žalobce proto argumentuje, že citované rozhodnutí je relevantní i v jeho případě. **Má zato, že s ohledem na tento právní výklad je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné, jelikož se opírá o restriktivní definici pojmu byt prostřednictvím stavebně-právních předpisů, které mechanicky vztahuje na jeho případ.**

Vymezení pojmu bytu podle předpisů veřejného práva.

Pojem bytu definují též předpisy veřejného práva stavebního, a sice zákon č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům (dále také jen „zákon o vlastnictví bytu“), a vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“). Vymezení pojmu bytu ve vyhlášce o technických požadavcích na stavby částečně koresponduje s definicí pojmu bytu obsaženou v zákoně o životním a existenčním minimu. V ust. § 3 písm. g) zmíněné vyhlášky je byt pro účely této vyhlášky definován jako soubor místností, popř. jedna obytná místnost, která svým stavebně-technických uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení a je k tomuto účelu užívání určen.

Oproti zákonu o životním a existenčním minimu obsahuje vyhláška navíc požadavek na účelové určení bytu k (trvalému) bydlení. V ust. § 2 písm. b) zákona o vlastnictví bytu je pojem byt vymezen jako místnost nebo soubor místností, které jsou podle rozhodnutí stavebního úřadu určeny k bydlení. Definice je zakotvena opětovně pouze pro účely zákona o vlastnictví bytu.

S účinností o 1.1.2014 bude zákon o vlastnictví bytů nahrazen novým občanských zákoníkem. Též pojem bytu dle výše zmíněných právních předpisů není možné bez dalšího pro právní předpisy upravující dávky na bydlení využít, a to zejména s ohledem na rozdílnost účelu jednotlivých právních úprav. Účelem veřejného práva stavebního je totiž zejména zachování takového stavu staveb, který neohrožuje život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí. Účelem předpisů sociálního zabezpečení je pak pomoci osobám, které nemají schopnost uhradit náklady na bydlení z vlastního příjmu, získat či udržet lidsky důstojné bydlení.

Z povahy a účelu doplatku na bydlení, kterým je pomoci osobám v hmotné nouzi hradit náklady na bydlení tak, aby tyto osoby měly zajištěnou základní životní potřebu – bydlení, je zřejmé, že pro účely sociálních dávek nelze vycházet z přísných požadavků kladených na vymezení pojmu bytu předpisy stavebního práva. Bytový standard pro účely poskytování dávek na bydlení nemusí vždy nutně naplňovat soulad s požadavky veřejného práva stavebního, měl by však zajišťovat lidsky důstojné bydlení (zejména základní hygienické podmínky – osvětlení, zdroj vody, odvod odpadních vod). **Proto žalobce argumentuje, že správní orgán pochybil, pokud neposoudil jeho žádost s ohledem na účel doplatku na bydlení a s ohledem na faktický stav, kdy žalobce užívá určitý prostor k bydlení a tento prostor zajišťuje lidsky důstojné bydlení, i když tento prostor není zkolaudovaný jako byt.**

K pojmu byt podle občanského práva.

Občanský zákoník legální definici bytu neobsahuje. Nejvyšší soud ve své poměrně ucelené judikatuře vykládá pojem bytu s důrazem na správní rozhodnutí, na jeho základě je užívání bytu povoleno. Nejvyšší soud opakovaně ve svých rozhodnutích vyjádřil názor, že rozhodující pro vymezení souboru místností jako bytu (popř. bytu o jedné obytné místnosti) je právní stav založený pravomocným rozhodnutím stavebního úřadu o povolení užívání stavby.

V rámci své judikatury však Nejvyšší soud postupně připustil i jiná kritéria vymezení pojmu bytu či obytné místnosti. V rozsudku ze dne 20.2.2003, sp.zn. 22Cdo 333/2002 dospěl k závěru, že otázka, zda určitá místnost v domě je místností obytnou, si soud může vyřešit sám, pokud ovšem o této otázce již nerozhodl stavební úřad. Soud musí v zásadě vycházet z kolaudačního rozhodnutí, kterým však není zcela vázán. Jde-li totiž o místnosti, které jsou prokazatelně po desetiletí s vědomím a souhlasem stavebního úřadu užívány jako obytné, může soud vycházet pro určení charakteru domu z toho, že jde o obytné místnosti, i když kolaudační rozhodnutí vydané ve 30. letech minulého století, takové určení neobsahuje. Původní striktní pojetí definice pojmu bytu v návaznosti na stavebně-právní předpisy je však postupně opouštěno. Pro oblast práva sociálního zabezpečení překonal toto striktní pojetí ve své judikatuře Nejvyšší správní soud.

Zásadní obrat v náhledu na byt přináší nový občanský zákoník – zákon č. 89/2012 Sb., jehož účinnost se předpokládá o 1.1.2014. Nový občanský zákoník již explicitně definice pojmu bytu ve svých ustanoveních obsahuje. V ust. § 2236 odst. 1 nový občanský zákoník uvádí, že bytem se rozumí místnost nebo soubor místností, které jsou částí domu, tvoří obytný prostor a jsou určeny a užívány k účelu bydlení. Současně jde nový občanský zákoník nad rámce toho, že by byt musel tvořit pouze prostor stavebně-technicky určený k bydlení, kdy v další větě téhož ustanovení uvádí, že ujednají-li si pronajímatel s nájemcem, že k obývání bude pronajat jiný než obytný prostor, jsou strany zavázány stejně, jako by byl pronajat obytný prostor a ve stejném ustanovení odst. 2 uvádí, že skutečnost, že pronajatý prostor není určen k bydlení, nemůže být na újmu nájemci.

V tomto ohledu je důležité zmínit, že přestože prostor nebude určen k bydlení, půjde dle nového občanského zákoníku o platnou smlouvu o nájmu bytu. Žalobce se domnívá, že i *de lege lata* nečiní smlouvu o nájmu bytu neplatnou, pokud je předmětem nájmu prostor, který dle rozhodnutí stavebního úřadu není určen k bydlení. Obdobný názor lze nalézt i v právní doktríně: „*definice bytu objevující se v právním řádu platí pro oblast specifické působnosti konkrétního právního předpisu /typicky např. § 2 písm. b), c) BytZ; § 3 odst. 1 vyhl.č. 137/1998 Sb., o obecně technických požadavcích na výstavbu/. Není pochyb, že prostor pronajatý podle § 685 jako byt by měl mít kvalitu požadovanou stavebně-technickými předpisy a být s nimi v souladu. Nedostatek těchto vlastností nečiní smlouvu neplatnou, předmět nájmu je pouze nezpůsobilý užití ve smyslu § 687. Ve své podstatě jde o plnění vadné*“. Z důvodové zprávy k novému občanskému zákoníku je zřejmá potřeba dichotomie nahlížení na pojem bytu pro účely soukromého a pro účely veřejného práva stavebního. **Žalobce proto argumentuje, že z hlediska teologického a ústavně konformního výkladu by měl být rozlišován pojem bytu pro účely veřejného stavebního práva a pro účely práva sociálního zabezpečení (a práva občanského) tak, aby byl naplněn účel dávek systému sociálního zabezpečení.**

K možnosti naplnění podmínky „jiné než nájemní formy bydlení“.

Pokud by soud i přes výše uvedené argumenty při posouzení důvodnosti žaloby vycházel z definice bytu uvedené v ust. § 4 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu, resp. vyhlášky o technických požadavcích na stavby, je třeba se vypořádat s otázkou, zda nájem bytu v prostoru nezkolaudovaném k bydlení nemůže pojmově naplňovat „jinou než nájemní formu bydlení“ ve smyslu ust. § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. V takovém případě by úřad práce totiž musel posoudit, zda jsou u žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele, a je-li tomu tak, doplatek na bydlení přiznat. Žalobce má přitom za to, že v jeho aktuální situaci jsou důvody hodné zvláštního zřetele dány, neboť bez finančních prostředků na kauci spojenou s pronájmem bytu nemá reálnou šanci nalézt na trhu z byty levnější bydlení. Při nehrazení nákladů na bydlení mu pak hrozí ztráta bydlení a bezdomovectví, což je v přímém rozporu s účelem zákona o pomoci v hmotné nouzi.

Jinou než nájemní formu bydlení zákon o pomoci v hmotné nouzi nedefinuje, pouze v ust. § 33 odst. 5 větě druhé stanoví fikci, že v případě, kdy žadatel bydlí ve vymezených zařízeních sociálních služeb, jsou vždy dány důvody hodné zvláštního zřetele. Podle důvodové zprávy k zákonu o pomoci v hmotné nouzi se za jinou než nájemní formu bydlení považuje např. podnájem, azylové domy, charitativní ubytovny. Podřazení určité formy bydlení pod pojem „jiná než nájemní forma bydlení“ je otázkou správního uvážení, jež musí být přezkoumatelné, nesmí být svévolné a musí respektovat účel zákona. Úvaha správního orgánu musí být v souladu s ústavním pořádkem, zejména s právem na pomoc v hmotné nouzi, která je nezbytná k zajištění základních životních podmínek.

Přestože zákonodárce použil pojmu jiná než nájemní forma bydlení, vzhledem k doplňkovému charakteru doplatku na bydlení z důvodů hodných zvláštního zřetele a konstrukcí dávek na bydlení je třeba tento pojem vyložit tak, že se jím rozumí jiné formy než vlastnictví nebo nájem bytu či obytné místnosti (uvedené v § 33 odst. 1 citovaného zákona). Zatímco v případě vlastnictví a nájmu bytů lze získat nárokové dávky příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení (při splnění podmínky trvalého pobytu v bytu, resp. u doplatku na bydlení v obci), na všechny ostatní formy může sloužit doplatek na bydlení z důvodu hodných zvláštního zřetele, který je vázán na správní uvážení úřadu práce.

Pokud by byl pojem „jiná než nájemní forma bydlení“ vyložen striktně jazykově, tj. úřad práce by pod něj nezahrnul nájem místnosti v prostoru, který není zkolaudován k bydlení, došlo by k výsledku, že na takovou formu bydlení, ačkoliv jde zjevně o vhodné a lidsky důstojné bydlení, by nemohla být poskytnuta sociální pomoc vůbec. Takový závěr je zjevně v rozporu nejen s účelem zákona o pomoci v hmotné nouzi, ale i s ústavním pořádkem, neboť dochází k popření práva na pomoc v hmotné nouzi. **Před striktně jazykovým výkladem tedy musí úřad práce upřednostnit výklad teleologický a ústavně konformní.**

Žalobce tedy pokládá apriorní vyloučení doplatku na bydlení na prostor, který není zkolaudován k bydlení za nezákonné a neústavní. Kdyby se tedy soud neztotožnil s argumentací žalobce uvedenou v části vymezení pojmu bytu podle předpisu veřejného práva, má za to, že by byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v tom, že žalovaný se nevypořádal se skutečností, zda nájem prostoru, ve kterém žalobce bydlí je „jinou než nájemní formou bydlení“ (dle systematického výkladu respektující vzájemné souvislosti mezi zákonem o pomoci v hmotné nouzi a zákonem o státní sociální podpoře jinou formou bydlení než nájem bytu) a zda na straně žalobce nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když uvedl, že Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně rozhodl v souladu s ust. § 33 a § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi odejmout doplatek na bydlení s odůvodněním, že účastník řízení nebyl přiznán příspěvek na bydlení, neboť nájemní vztah k bytové jednotce v suterénu nelze z hlediska přiznání příspěvku na bydlení považovat za nájemní, v předmětném bytě nebyla povolena samostatná bytová jednotka. Podmínka dle § 717 zvláštního předpisu platí i pro doplatek na bydlení, jehož poskytování bylo podmíněno uplatněním nároku na příspěvek na bydlení. Odvolateli byl doplatek na bydlení poskytován, neboť při podání žádosti neuvedl, že bytová jednotka v suterénu nebyla povolena jako samostatná bytová jednotka. Proti uvedenému rozhodnutí úřadu práce se žalobce odvolal, nesouhlasí s odejmutím doplatku na bydlení a uvedl, že obytná místnost v suterénu domu na, který je nájemním domem určeným k trvalému bydlení, původně sloužila jako bytová jednotka, ale v kolaudačním rozhodnutí nebyla asi omylem uvedena. V bytě bydlí 18 let, je zde topení, voda, elektřina a příslušenství. Poukázal na platné zákony ČR, podle kterých ten, kdo má nárok na příspěvek na živobytí, má nárok na doplatek na bydlení. Dále uváděl, že doplatek na bydlení mu byl přiznán v roce 2012 přes sdělení, že příspěvek na bydlení byl v roce 2009 zamítnut. Žalovaný uvedl, že přezkoumal spisovou dokumentaci, z níž bylo zjištěno, že žalobce 23.1.2012 uplatnil u úřadu práce žádost o doplatek na bydlení. Žadatel byl posouzen samostatně. K žádosti doložil Nájemní smlouvu uzavřenou mezi pronajímatelem a nájemcem, tedy odvolatelem. Předmětem nájmu je pronájem místnosti včetně příslušenství v suterénu bytového domu na adrese, a to pro účely bydlení. Odvolatel byl od ledna 2012 příjemcem dávky doplatek na bydlení.

Podmínky nároku na doplatek na bydlení jsou uvedeny v ust. § 33 zákona o pomoci v hmotné nouzi, jednou z podmínek, a tedy ne jedinou, je získání nároku na příspěvek na živobytí. Podle ust. § 33 odst. 1 uvedeného zákona nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá. Podle odst. 2 výše uvedeného ustanovení se ze nájemce bytu pro účely tohoto zákona považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu, kterým je ust. § 717 občanského zákoníku: v zařízeních určených k trvalému bydlení vzniká nájem obytné místnosti nájemní smlouvou uzavřenou mezi pronajímatelem a nájemcem. Zařízeními určenými k trvalému bydlení ve smyslu ust. § 717 občanského zákoníku jsou např. svobodárny, ubytovny či penziony. Z tohoto hlediska nelze odvolatele považovat za nájemce bytu – resp. obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu.

Obecná definice bytu není v právním řádu obsažena, existují pouze definice pro účely jednotlivých zvláštních předpisů. Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu, se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností, popř. jednotlivá místnost, která podle rozhodnutí stavebního úřadu svým stavebně-technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. Odvolatele proto nelze považovat ani za nájemce bytu dle doložené nájemní smlouvy, neboť podle sdělení Úřadu městské části Brno-Židenice, odboru výstavby a územního plánování, bytový dům obsahuje tři byty, a to v 1. a 2. nadzemním podlaží jeden byt, druhý byt ve třetím patře a třetí byt se nachází v podkroví, v suterénu předmětného domu samostatná bytová jednotka povolena nebyla.

Odvolateli byla rozhodnutím z 11.2.2013 zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 10.10.2012, poskytovaného dle zákona č. 117/1999 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a proto orgán pomoci v hmotné

nouzi přistoupil k odejmutí doplatku na bydlení, a to na základě sdělení ÚMČ Brno- Židenice, odboru výstavby a územního plánování.

Vzhledem k výše uvedenému nelze situaci odvolatele vyhodnotit jako nájemní formu bydlení, neboť ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznává nárok na doplatek na bydlení nájemci bytu. Odvolatel je dle nájemní smlouvy nájemcem místnosti s příslušenstvím v suterénu, kde nebyla povolena samostatná bytová jednotka. Rovněž ust. § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, které upravuje podmínky nároku na příspěvek na bydlení, hovoří o nájemci bytu, nikoliv o jeho části či místnosti, přičemž tato zákonná úprava dávek pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory je zákonodárci koncipována tak, aby byla v souladu.

V případě jiné formy bydlení v případech hodných zvláštního zřetele podle ust. § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu dlouhodobě užívající jinou než nájemní formu bydlení, za jinou formu bydlení se uznává např. podnájem nebo pobyt v ubytovně. Nebytový prostor nelze zohlednit ani v rámci jiné formy bydlení jako případ hodný zvláštního zřetele, jelikož musí jít o bydlení, které má charakter bytu a k tomuto účelu je zkolaudované. Pokud by tedy uzavřená smlouva o nájmu bytu k místnosti v suterénu bytového domu, která nebyla stavebním úřadem určena k bydlení (nebytové prostory, společné části domu), byla taková smlouva od počátku neplatná, a to absolutně, tudíž doplatek na bydlení ani příspěvek na bydlení neměl být přiznán.

Úřad práce rozhodl se znalostí všech aspektů individuálního případu odvolatele v souladu s právní úpravou a na jeho postupu nebyly shledány nedostatky. Skutečnosti uvedené v odvolání tak nešlo k výše uvedenému zohlednit.

Z připojených správních spisů bylo zjištěno, že žádost o doplatek na bydlení žalobce podal u úřadu práce 23.1.2012, v žádosti uvedl, že trvale bydlí v K žádosti připojil i příjmové pokladní doklady za období únor až říjen 2012, z nichž vyplývalo, že každý měsíc platí, 3.000 Kč za nájem, dále pak ve spise je založena nájemní smlouva uzavřená v souladu s ust. § 685 a násl. občanského zákoníku mezi jako pronajímatelkou a jako nájemcem, z níž vyplývá, že pronajímatel pronajímá touto smlouvou na dobu nájmu nájemci za úhradu (nájemné) místnost o výměře 20 m² a k tomu příslušející záchod a koupelnu, které jsou umístěny v suterénu bytového domu, který se nachází na adrese Předmětné prostory – byt si nájemce pronajímá pro účely bydlení (byt je dále také označován jako „předmět nájmu“. Nájem se sjednává na dobu určitou od 1.10.2008 do 30.9.2009. Dále je ve spise založeno Prodloužení smlouvy datované dnem 1.10.2009 z níž vyplývá, že se smlouva o nájmu bytu prodlužuje s tím, že pokud žádná ze stran, se kterými byla smlouva uzavřena, nepodá písemnou žádost o ukončení smlouvy, prodlužuje se smlouva vždy o další rok, a to ke dni 1.10. roku. K tomuto prodloužení dochází automaticky bez písemného prodloužení. Pod touto smlouvou je podpis pronajímatele a nájemce

Ve spise se pak nachází rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 11.2.2013, kdy tento orgán zamítl žádost žalobce o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 10.10.2012 s odůvodněním, že bytová jednotka, kterou žalobce obýval, a která je předmětem žádosti o příspěvek na bydlení, je označena jako samostatná bytová jednotka v suterénu, přičemž v suterén předmětného bytu nebyla povolena samostatná bytová jednotka.

Dále se pak ve spise nachází příjmové pokladní doklady za listopad 2012 a leden 2013, z nichž vyplývá, že za tyto měsíce žalobce zaslal, a to za každý z měsíců za nájem 3.000 Kč

Dále se ve spise nachází sdělení Stavebního úřadu ÚMČ Brno-Židenice, kde úřadu práce tento orgán k jeho žádosti sděluje, že bytový dům, pozemek parcela č. 1084, k.ú. Židenice, obec dle spisové dokumentace, kterou má stavební úřad k dispozici, obsahuje tři byty. V 1. a 2. nadzemním podlaží se nachází jeden byt, druhý byt je ve 3. NP a třetí byt se nachází v podkroví. V suterénu předmětného domu nebyla povolena samostatná bytová jednotka.

Z Rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně z 6.8.2013 pak bylo zjištěno, že tento orgán uvedeného dne rozhodl odejmout od 1.2.2013 žalobci dávku doplatek na bydlení. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že v nájemní smlouvě uzavřené mezi pronajímatelkou a žalobcem tento obývá samostatnou bytovou jednotku v suterénu domu. Dle doloženého sdělení ÚMČ Brno-Židenice, odbor výstavby a územního plánování, v suterénu předmětného bytu nebyla povolena samostatná bytová jednotka. Nájemní vztah k bytové jednotce v suterénu, která nebyla povolena jako samostatná bytová jednotka, není považována za nájemní vztah z hlediska přiznání příspěvku na bydlení. Tato podmínka dle § 717 zvláštního právního předpisu platí i pro doplatek na bydlení. Doplatek na bydlení, který je jmenovanému poskytován, byl podmíněn tím, že využije nárok na podání žádosti o příspěvek na bydlení. Tento nárok jmenovaný uplatil, žádost byla zamítnuta. Na základě této nové skutečnosti byl následně odejmut doplatek na bydlení. Dále uvedeno, že při podání žádosti o doplatek na bydlení, žalobce neuvedl, že bytová jednotka v suterénu nebyla povolena jako samostatná bytová jednotka, a proto byl žalobci poskytován doplatek na bydlení.

Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, neboť s rozhodnutím úřadu práce nesouhlasil.

Pokud jde o rozhodnutí odvolacího orgánu, tj. žalovaného, bylo toto vydáno dne 17.10.2013, přičemž názor odvolacího orgánu byl shodný s rozhodnutím prvostupňového orgánu a to tím, že odvolatele nelze považovat ani za nájemce bytu dle doložené nájemní smlouvy, s ohledem na sdělení ÚMČ Brno-Židenice, odboru výstavby a územního plánování, neboť v suterénu domu samostatná bytová jednotka povolena nebyla a situaci odvolatele nelze vyhodnotit ani jako nájemní formu bydlení, neboť ust. § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznává nárok na doplatek na bydlení nájemci bytu. Rovněž ust. § 24 odst. 1 zákona o státní sociální potřebě, která upravuje podmínky nároku na příspěvek na bydlení, hovoří o nájemci bytu, nikoliv či o jeho části či místnosti, přičemž tato zákonná úprava dávek pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory je zákonodárci koncipována tak, aby byla v souladu. V případě jiné formy bydlení v případě hodných zvláštního zřetele podle ust. § 33 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osobu dlouhodobě užívající jinou než nájemní formu bydlení, za jinou formu bydlení se uznává např. podnájem nebo pobyt v ubytovně. Nebytový prostor proto nelze zohlednit ani v rámci jiné formy bydlení jako případ hodný zvláštního zřetele, jelikož musí jít o bydlení, které má charakter bytu a k tomuto účelu je zkolaudované. Pokud jde o uzavřenou smlouvu o nájmu bytu, vzhledem k tomu, že byt v suterénu bytového domu nebyl zkolaudován, nebyl určen k bydlení, byla taková smlouva od počátku neplatná, tedy doplatek na bydlení ani příspěvek na bydlení neměl být přiznán.

Skutková zjištění soudu a právní posouzení věci.

Pokud jde o rozhodnutí správních orgánů, a to jak úřadu práce tak žalovaného, oba správní orgány opřely svá rozhodnutí o odejmutí dávky doplatku na bydlení žalobci od 1.2.2013 o skutečnost, že nesplňuje podmínky ust. § 33 zákona č. 111/2006 Sb., a to proto, že dle sdělení příslušného stavebního úřadu není nájemcem bytu, neboť v suterénu domu Jílkova 199 žádná bytová jednotka zkolaudována nebyla.

Pokud jde o zjištěné skutečnosti, je nepochybné, že žalobce bydlí v bytovém domě, jedná se o bytový dům a užívá jednu místnost o velikosti 20 m², k tomu přísluší záchod a koupelna, vše v suterénu uvedeného bytového domu. Za uvedené bydlení dle předložené nájemní smlouvy platí nájemné ve výši 1.500 Kč a zálohy ve výši uvedené v příloze č. 2 nájemní smlouvy.

Z podkladů bylo zjištěno, že měsíčně platí částku 3.000 Kč.

Bylo také zjištěno, že pokud jde o uvedenou místnost v suterénu domu, tuto žalobce dle svého tvrzení užívá již od roku 1995, první nájemní smlouva, která je ve spise založena, je z roku 2008, dále žalobce uvedl a nezpochybňoval to ani žalovaný, že žádné jiné bydlení nemá, a že na uvedené adrese je hlášen k trvalému pobytu.

Podle § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snižovaných o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu (§ 24 a § 25 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře) byl

- a) jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24), nebo
- b) příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob (§ 24).

Podle odst. 2 § 33 podmínkou nároku na doplatek na bydlení je získání nároku na příspěvek na živobytí. Doplatek na bydlení lze přiznat s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům také osobě, které příspěvek na bydlení nebyl přiznán z důvodu, že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3 násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob.

Podle odst. 3 § 33 není-li příspěvek na živobytí poskytován, činí částka živobytí osoby její existenční minimum. V případě, že je osoba společně posuzována s dalšími osobami (§ 2 odst. 1), činí její živobytí součet existenčních minim osob, které nejsou nezaopatřenými dětmi, a součet životních minim nezaopatřených dětí.

Podle § 33 odst. 4 v případě hodných zvláštního zřetele, může orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce považuje pro účely doplatku na bydlení i osoby užívající jinou než nájemní formu bydlení. Za případ hodný zvláštního zřetele se považuje též ubytování osob v domovech pro seniory, domovech pro osoby se zdravotním postižením, domovem se

zvláštním režimem a v chráněném bydlení podle zákona o sociálních službách. Ustanovení odst. 2 věty první a odst. 7 v těchto případech neplatí.

V daném případě bylo tedy stěžejní s ohledem na stanovisko správních orgánů posoudit, zda místnost, kterou žalobce užívá včetně WC a koupelny je bytem či nikoliv, když se nachází v té části obytného domu na9, která dle sdělení stavebního úřadu nebyla k bydlení zkolaudována. Bylo prokázáno z tvrzení žalobce, že se jedná o místnost s kuchyňským koutem, osvětlenou velkým oknem, samostatně vytápěnou s možností regulace vnitřní teploty, s přívodem i odvodem vody, kde žalobce je hlášen již řadu let k trvalému pobytu, když jinou možnost bydlení nemá.

Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce již nemá nárok na doplatek bydlení proto, že neužívá byt.

Krajský soud v Brně se v tomto případě ztotožňuje se stanoviskem žalobce, přičemž se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3Ads 23/2010-98 ze dne 6.10.2010, kdy byla řešena sice dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení, která však je koncipována stejně jako dávka doplatek na bydlení podle zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi, neboť dle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. nárok na příspěvek na bydlení má *vlastník nebo nájemce bytu, který je bytě hlášen k trvalému pobytu ...*

V obou případech je tedy posuzována otázka, zda posuzovaný je vlastník nebo nájemce bytu, a zda je hlášen v bytě k trvalému pobytu.

Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě uvedl:

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že samotná definice bytu není v zákonu o státní sociální podpoře obsažena, nachází se však v řadě dalších právních předpisů různé právní síly. Jinými slovy, obecná definice bytu není v právním řádu obsažena, existují pouze definice pro potřeby jednotlivých zvláštních předpisů. Tento fakt není relativizován, uznán, ani poměrně ucelen judikaturou Nejvyššího soudu, který pojem bytu vykládá s důrazem na správní rozhodnutí, na jehož základě je užívání daného prostoru (bytu) povoleno. Uvedená judikatura tedy není použitelná na právě posuzovaný případ, resp. na pojmové vymezení bytu v nemovitosti vlastníka, který byt užívá, a to právě vzhledem k účelu zákonné konstrukce dávky příspěvku na bydlení.

Nejvyšší správní soud je totiž toho názoru, že jedním z pojmových znaků bytu pro účelu příspěvku na bydlení (užívání „bytu“ vlastníka nemovitosti, § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře) je skutečnost, že se jedná o určitou ucelenou jednotku schopnou plnit samostatně funkci bydlení. Má-li účel zákonné úpravy příspěvku na bydlení především na mysli hrazení nákladů ve vztahu k „bydlení“, bude tak pro určení toho, co je bytem v režimu uvedeného zákona, podstatný i faktický stav užívání ucelené jednotky schopné plnit samostatně funkci bydlení. Tím však není výčet znaků pro určení nemovitosti, k níž je příspěvek na bydlení, poskytován, vyčerpán.

Za stavu, kdy má stěžovatel ve stavbě určené k individuální rekreaci trvalý pobyt a předkládá důkazy, že v nemovitosti trvale bydlí, je totiž podstatný další přístupující aspekt pro vznik nároku na příspěvek na bydlení, a sice skutečnost, že stěžovatel nedisponuje jinou alternativou dalšího bydlení (např. vlastnický, nájemní vztah k bytu podle § 24 zákona o státní sociální podpoře), ale vlastní pouze tuto stavbu určenou k individuální rekreaci. Byť je tedy předmětná nemovitost stěžovatele formálně stavbou určenou k individuální rekreaci, je možno

při prokázání výše uvedených předpokladů dovodit, že naplňuje znaky nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře. Zdejší soud se tak neztotožňuje se zužujícím výkladem zastávaným žalovaným i krajským soudem, který bez dalšího skončil na pouhé konstataci podávané v rovině stavebně-právních předpisů a předpisů o vlastnictví bytů, totiž, že ve stavbě určené k individuální rekreaci se byt z jeho definiční podstaty nemůže nacházet, přičemž tyto závěry byly vysloveny pro oblast státní sociální podpory ve vztahu k příspěvku na bydlení. Tento výklad, jakkoliv se žalovanému i krajskému soudu patrně jeví v celistvosti právního řádu jako systémový, nelze v režimu zákona o státní sociální podpoře přijmout, jelikož citované definice bytu není možno na tuto oblast mechanicky vztáhnout, má-li být zachován účel posuzované dávky.

K uvedené argumentaci ostatně navíc podpůrně působí i fakt, že pokud zákonodárce přistoupil na podmínku, že z evidenčního hlediska umožnil zvolit si trvalý pobyt i v nemovitostech určených k individuální rekreaci, stěží lze akceptovat situaci, že by tak učinil ve vztahu k objektům typové k „bydlení“ nezpůsobilým.

Z hlediska posouzení vzniku nároku na dávku totiž nelze vysledovat objektivní a rozumné důvody, proč odlišovat osoby prokazatelně trvale bydlící ve stavbě určené k individuální rekreaci, kterou vlastní a zároveň nedisponují dalším právním vztahem k bytu nebo obytné místnosti podle § 24 zákona o státní sociální podpoře, a osoby, jejichž byt se nachází ve stavbě určené k bydlení.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že vyslovený názor Nejvyššího správního soudu se dá použít i na tento daný konkrétní případ žalobce a posouzení, zda užívá byt či nikoliv, zvláště, když v uvedeném „bytě“, bydlí již řadu let, má sepsanu řádnou nájemní smlouvu, na uvedené adrese je hlášen k trvalému pobytu.

Soud uvádí, že před vydáním rozhodnutí mělo být ze strany úřadu práce, případně žalovaného provedeno místní šetření v domě, kde by bylo přímo zjištěno pracovníky úřadu práce, jak žalobce v uvedeném domě, a to v suterénu bydlí, aby byl tento „byt“ těmito pracovníky správního orgánu popsán a poté, aby bylo znovu vyžádáno stanovisko stavebního úřadu ÚMČ Brno-Židenice, a to s ohledem na zjištěnou situaci v domě, zvláště pak když, jak žalobce tvrdí, na jeho straně se nic nezměnilo, přičemž do ledna 2013 mu byla dávka doplatek na bydlení poskytována.

S ohledem na stanovisko krajského soudu, které ve věci zaujal, zejména s ohledem na názor vyslovený Nejvyšším správním soudem, Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2013 a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení s tím, že zavazuje žalovaného právním názorem, který v tomto rozsudku vyslovil ohledně zjišťování skutkového stavu a poté nového posouzení situace žalobce s tím, zda mu doplatek na bydlení náleží či nikoliv.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalobce, náleží mu odměna za právní zastoupení advokátem, a to za dva úkony právní pomoci dle vyhl. č. 177/1996 Sb. (jeden úkon za 1.000 Kč) a 2x režijní paušál po 300 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o

kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. října 2014

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně